

ledende Parti i Landstinget, saavel fra det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (Martin Olsen) som det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen), Udtryk som Smaalighed fra den ene Side eller Udtryk som, at man modtog deres Ændringer med Hovedrysten. Man har med andre Ord blæst i Krigstrompeten, man har søgt at haane det andet Ting, og det er efter min Formening en daarlig Indledning til at søge Kompromisser.

Indenrigsministeren (*Jensen-Sønderup*): Den Bestemmelse i § 14, hvorom Diskussionen synes at samle sig, og som navnlig det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) nu gentagne Gange har understreget som Udtryk for Lovforslagets Hovedprincip, begynder saadan: Naar den offentlige Arbejdsanvisning har naaet den fornødne Udvikling, fastsætter Indenrigsministeren efter Forhandling med o. s. v. de nærmere Regler for Samarbejdet. — Der var under Landstingets Forhandling om det omhandlede Ændringsforslag Enighed mellem Ordføreren og mig om, at det er Indenrigsministeren, der selv skønner over, naar Arbejdsanvisningen har naaet den fornødne Udvikling, og først paa det Tidspunkt er der Tale om at fastsætte de Regler, som man fra nogle Sider i Udvalget var ængstelig for og fra andre Sider sagde om, at de var selve Princippet i Lovforslaget. Derfor har Ordføreren her i Folketinget fuldstændig Ret i sine Udtalelser nu ved Sagens eneste Behandling, at det, hvorom den store Strid synes at skulle staa, er en Bestemmelse, som tidligst vil kunne træde i Kraft om 2—3 Aar. For ingen Minister vil sikkert skønne, at Arbejdsanvisningen har naaet den fornødne Udvikling, inden der dog er kommet nogle Arbejdsanvisningskontorer i de forskellige større Byer i Provinserne, og indtil da vil vi være henviste til at arbejde med Arbejdsløshedskasserne og Arbejdsanvisningskontorerne i Overensstemmelse med de Regler, der findes i det nu fra Rigsdagen færdigbehandlede Lovforslag om Arbejdsanvisning. Jeg har hele Tiden ment, at disse Regler var tilstrækkelige. Jeg har søgt, naar man endelig vilde have noget ind i Arbejdsanvisningsloven, at faa Bestemmelser sat ind deri, der gjorde det muligt om 2—3 Aar at give nogenlunde praktiske Regler. I de første 2—3 Aar vil Bestemmelsen ikke faa nogen som helst Betydning, og de Principper, som det ærede

Medlem for Københavns 4de Kreds taler om, vil i hvert Fald ikke blive gennemført, før en Minister maatte anse Arbejdsanvisningen for at have naaet en saadan Udvikling, at han tør fastsætte disse Regler. Jeg har udtrykkelig villet understrege, at det er derom, Striden drejer sig. Dog lægger jeg ikke Skjul paa, hvad jeg har haft Lejlighed til at gøre opmærksom paa i Landstinget baade i Udvalget og i Salen, at det, at man allerede stiller i Udsigt nogle Regler, om hvilke man ikke kan sige, hvilke Byrder de vilde paalægge Kontorerne, kan have overordentlig uheldige Følger med Hensyn til Villien til at oprette Arbejdsanvisningskontorer. Det er altsaa en stor Misforstaaelse, naar det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) mener, at det er at give Arbejdsanvisningen Gift at lade denne Bestemmelse gaa ud af Loven. Skal man tale om noget i saa Henseende, maa man snarere fremhæve, at man gør det vanskeligere for Kommunalbestyrelserne at gaa til at oprette Arbejdsanvisningskontorer, naar man stiller dem i Udsigt, at om et Aar eller tre kommer der en Minister og fastsætter Regler for Samarbejdet, som kan paalægge dem meget forøgede Udgifter til Personale o. s. v. Der er og maa være overordentlig stor Frihed for Ministeren til at fastsætte disse Regler. Og naar jeg mener, at hvis Tinget vilde give sin Tilslutning, kunde det gaa an at opretholde denne Bestemmelse, er det, fordi jeg haaber, at den Minister, der sidder til den Tid, og de Mænd, med hvem han skal forhandle, vil forstaa at fastsætte Reglerne, saaledes at de ikke gør mere Skade end højst nødvendigt. Men indtil da staa det som en Udsigt for disse kommunale Arbejdsanvisningskontorer, at de kan faa et meget stort Arbejde, der nok kan gøre, at man bliver ængstelig for at gaa i Gang med Sagen. Det vilde ikke være saa behageligt, om Ministeren om 2 Aar skulde skride til at fremtvinge Arbejdsanvisningskontorer i Henhold til den gældende Lov, saa at sige over hele Landet. Det heldigste vilde være, om de 2 Aar, der skal hengaa, maatte vise Villighed fra Kommunernes Side til at oprette Arbejdsanvisningskontorer, saaledes at der kan komme et godt Samarbejde i Gang. Indtil da vil vi være henviste til at arbejde med den nu vedtagne Arbejdsanvisningslovs Bestemmelser. Det er mit Haab, at det skal vise sig, at naar de 2—3 Aar er gaaet, er der ingen